

třeba píše pravý opak, dopisy těmito dává na jevo, že dosud nezbavila se touhy po soužití se žalobcem. Není zjevný úmysl žalované, aby rozsah těchto dopisů přišel ve známost osobám cizím. Tím by ovšem dopisy tyto nepozbyly povahy urážek na cti, avšak přece dlužno je posuzovati mírněji. Dopisy ty psány byly ve značných časových intervalech v době od 16./3. 1930 do 4. ledna 1932. Žalovaná patrně občas cítila neodolatelnou touhu ulehčiti svým bolestným citům nad ztrátou rodinného štěstí a v takových náladách psala dopisy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Řízení ve sporech rozlukových jest sice ovládáno dle předpisu § 10 nař. min. sprav. ze dne 9. prosince 1897 čís. 283 ř. z. zásadou vyhledávací, ale jenom potud, pokud důvody pro manželskou rozluku uváděné mají býti objasněny. Citovaným nařízením se soudu současně ukládá, aby uplatňované důvody byly přísně zkoumány a platné manželství aby proti každému svévolnému odporu z úřední povinnosti bylo vzato v ochranu. Z toho plyne, že zákaz novot v opravném řízení neplatí, pokud jde o zjištění, zda uplatňovaný a nižšími instancemi uznaný důvod jest opodstatněn. Platí však zákaz ten tam, kde by šlo o to, aby v řízení opravném k platnosti se přiváděly nové skutečnosti, jimiž důvod rozluky má býti dokazován. Nelze proto ve smyslu § 504 c. ř. s. přihlížeti ke skutečnostem teprve v dovolání uplatňovaným, že dle lékařského nařízení bylo nutno, aby žalobce pro hochu Miloslava vyhledal nový pobyt v soukromí, což stalo se pak u B., a nyní uplatňuje se proto, aby v nesprávném chování se žalované k dětem doličován byl manželský rozvrat. Dovolací důvod nesprávného posouzení právního neobstojí. Dovolací soud plně schvaluje závěry, jež činí soud odvolací, jak s hlediska uplatňovaného rozlukového důvodu rozvratu, tak s hlediska ubližování na cti (lit. e) a h) § 13 rozl. zák.). Rozvrat manželský, nastal-li, byl přivoděn převážnou měrou žalobcem samotným, který nechoval se k žalované jako ke své manželce, rodinu zanedbával a dopouštěl se nevěry, jak z jeho chování se k B., s níž nyní bydlí sdíleje domácnost i s jejím otcem, dlužno usuzovati. Správně vyložil odvolací soud také obsah korespondence, na niž žalobce se odvolává, chtěje prokázati rozlukový důvod lit. e) § 13 rozl. zák. a poukazuje se po té stránce dovolatel na příléhavé důvody napadeného rozsudku.

Čís. 14193.

Zásada § 364 b) obč. zák. má místo i při provádění stavby vlastníkem na jeho pozemku, byly-li poškozeny půda neb stavení sousedovotím, že pozbyly opory.

Ručení stavebníkovo za náhradu škody nepředpokládá zavinění, nýbrž jest ručením za výsledek.

Předpis tento se vztahuje jen na vlastníka pozemku a nelze jej rozšiřovati na stavitele. Stavitel by ručil za náhradu jen podle všeobecných předpisů o náhradě škody.

(Rozh. ze dne 22. února 1935, Rv II 7/35.)

Žalobě na náhradu škody způsobené žalobcům na jejich domě zbou-
ráním sousedního starého a postavením nového domu, bylo vyhověno
soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem mimo jiné
z těchto

d ů v o d ů :

V souzeném případě jde o náhradu škody způsobené žalobcům na
jejich domě zboumáním sousedního starého jednopatrového domu žalo-
vaného a postavením nového domu čtyřpatrového. Škoda povstala po-
dle zjištění nižších soudů tím, že od počátku bourání domu na jaře 1928
do skončení novostavby a do opětné prohlídky domu žalobců na pod-
zim r. 1929 a v zimě 1929/1930 vznikly na domě žalobců nové trhliny,
některé staré trhliny se zvětšily, hraniční štítní zeď domu žalobců po-
klesla, podlahy v prvním poschodí se naklonily, pilíř ve sklepě se nově
rozestoupil, rovněž se rozestoupilo zdivo v přízemí a v prvním poschodí,
jakož i klenuté pásy a překlady, a byly způsobeny i další škody, jak
jsou uvedeny ve spisech o zajištění důkazů a v nálezu znalců. Škody ty
vznikly podle zjištění nižších soudů, učiněného na základě posudku zna-
leckého: a) podkopáním základů hraniční zdi domu žalobců a podezdě-
ním základů této zdi až do hloubky základů novostavby, b) odsekáním
přečnívající a do vzduchového prostoru žalovaného vybočující části spo-
lečné hraniční zdi, čímž tato zeď byla oslabena a otřesy při odsekávání
její soudržnost byla zmenšena, c) mimo to i tím, že nová čtyřpatrová bu-
dova žalovaného zatěžovala základovou půdu více, než byla zatížena
dříve a tento větší tlak se rozšiřoval i pod sousední budovu žalobců.
Jde tedy o náhradu škody podle ustanovení § 364 obč. zák. a zvláště
§ 364 b) obč. zák. o tak zvaném právu sousedském, kteréžto druhé zá-
konné ustanovení upravuje pouze jeden z různých způsobů prostřeďeč-
ného zásahu do vlastnictví sousedova (srov. materiál k třetí dílčí no-
vele ze dne 19. března 1916 čís. 69 ř. z.). Ustanovením § 364 obč.
zák. v novelisovaném doslovu jest vlastník ve své pojmové právní mož-
nosti přímého a neobmezeného nakládání se svojí věcí obmezen tím, že
se mu na prospěch souseda ukládají obmezení v tomto řu zmíněná a jen
příkladmo uvedená. Nárok sousedův na náhradu škody podle zmíněného
předpisu nepředpokládá zavinění stavebníkově, nýbrž jde tu o ručení za
výsledek činnosti předsevzaté na pozemku stavebníkově při bourání, po-
kud se týče při provádění novostavby. Náhradní nároky z důvodu práva
sousedského jsou nároky na odčinění škody nebo na odčinění obtěžo-
vání, nikoliv náhradní nároky z nedovoleného jednání. Nároky ty mají
svůj základ ve slušnosti a v sousedském poměru. Pokud se tedy nižší
soudy obíraly otázkou zavinění žalovaného stavebníka i otázkou zavi-
nění stavitele, činily tak zbytečně, protože na zavinění stavebníkově ne-
záleží a zavinění stavitele nelze řešiti, ježto není žalován (srv. k tomu
také rozhodnutí čís. 5387 sb. n. s.). Za tohoto stavu věci jsou bez vý-
znamu všechny vývody dovolacího spisu, v nichž se dovolatel zabývá
otázkou jednak viny vlastní, jednak viny stavitelovy. Platí to též o vý-
vodech týkajících se t. zv. »dilatační spáry«. Z toho, co bylo dosud uve-
dono, již také vyplývá, že není oprávněna ani námitka nedostatku pa-
sivní legitimace žalovaného. Jak bylo vyloženo ve zmíněném již rozhod-

nutí sb. n. s. čís. 5387 vztahuje se předpis § 364 b) obč. zák. pouze na vlastníka pozemku a nelze jej rozšiřovati na osoby, které na příkaz vlastníkův a v jeho zájmu pracovaly na jeho pozemku, neosobujíce si při tom na pozemek žádného práva, tedy zejména na stavitele provádějícího stavebníku bourání, pokud se týče novostavbu. Odpovědnost těchto osob může býti posouzena jenom podle všeobecných právních pravidel o povinnosti k náhradě škody. § 1295 obč. zák. Touto otázkou však se v souzeném případě nelze zabývati, protože stavitel žalován není. K odsouzení žalovaného stačilo, že podle zjištění nižších soudů zbourání starého domu a postavení nového domu žalovaného mělo za následek škody na sousedním domu žalobců a není tudíž ani třeba obírat se ještě také jeho slibem, že nahradí vlastníkům sousedního domu všechnu škodu, jež by jim vznikla bouráním starého domu a prováděním novostavby.

Čís. 14194.

Komu byla postoupena veškerá práva z výroby a z označování zboží, a kdo má výhradné právo vyráběti a dodávati do obchodu zboží s určitým označením, má nárok na ochranu tohoto označení podle zákona proti nekalé soutěži.

Postiženému má se dostati ochrany nejen proti původci závadného označení, nýbrž i proti obchodníkům, kteří zboží se závadným označením v soutěži nabízejí.

(Rozh. ze dne 22. února 1935, Rv II 40/35.)

Bruslařští závodníci bratři Dr. Alois S., ing. Josef S. a ing. Antonín S. postoupili žalobci veškerá práva z výroby speciálních bruslí svých modelů značky »Bří S.« a »S. Original«. Takto označené brusle byly dány žalobcem do prodeje. Brusle podobného vzhledu dal si vyrobiti Augustin S., který s bratry S. nebyl v příbuzenském poměru, ani bruslařským závodníkem. Označil je známkou Aug. S. a dal rovněž do prodeje. Brusle ty prodávali i žalovaní. Žalobce tvrdě, že brusle, žalovanými prodávané obsahují totožné slovo »S«, jež má již povahu specifického pojmenování, podle něhož konsumenti brusle kupují a žádají, poněvadž bří S. jsou známými bruslaři, domáhá se výroku, že jsou žalovaní povinni zdržeti se a odstraniti na bruslích jimi prodávanými označení »S.«. Nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Ve sporu tomto jde o to, zda žalovaní mohou nezávadně prodávati brusle, na nichž je vyraženo slovo »S«, které dle tvrzení žalobce stalo se příznačným pro určitý podnik. Žalovaní dovozují v odvolání, že nemůže na jejich straně býti shledána nekalá soutěž, protože Augustin S., jehož výrobky oni prodávají, jest oprávněn užívatí svého rodného jména k označení zboží, má právo na užívání svého jména dle občanského zákona, dále proto, že právo to mu dává zákon o ochraně známek, a užívání osobní firmy nemůže býti zakázáno, i když je zaměnitelné. Dovolávání se ustanovení § 43 obč. zák. o ochraně jména jest nevhodné, neboť neupírá se Augustinu S. právo užívání v občanském životě svého rodného jména. Ustanovení § 5 zákona o ochraně známek dovolující užití svého jména k označení zboží, nebrání tomu, aby dle